

Paghuhukom ng Lindol.

Noong unang bahagi ng Marso, 1964, na ang ministeryo ni Kapatid na Branham ay umabot sa literal na pagyanig ng lupa. Siya at maraming iba pang mga kapatid na lalaki ay muling nagtipon upang manghuli ng Javelina. Ang lokal ay ang parehong pangkalahatang lugar kung saan bumaba ang mga anghel at lumitaw ang ulap. Dahil sa memorya ng kaganapan na iyon lamang ang taon bago, maaaring inaasahan ng isa ang iba pang mga namumukod kaganapan na dumating mula sa lugar na ito; Ngunit sa araw na ito bilang si Kapatid na Branham at isang malapit na kaibigan, si Kapatid na Banks Wood, ay bumalik sa kampo, walang pahiwatig ng anumang bagay hindi pangkaraniwang. Alam namin ngayon na, sa sandaling iyon, ang mga megaton ng bato ay dapat na inilagay sa kilusan malalim sa mga bituka ng lupa.

Habang lumalakad si Kapatid na Branham at Kapatid na Wood kasama ang araw na iyon, biglang nagsalita ang Espiritu ng Panginoon sa kaniya at sinabi sa kanya na kunin ang isang bato at palayasin ito sa hangin. Masunurin, ginawa niya ang sinabi sa kanya. Habang sinaktan ng bato ang lupa, isang maliit na ipoipo bumaba din, At sinalita lang niya ang mga salita, *“Ganito ang sabi ng Panginoon.”* Bumalik siya kay Kapatid na Wood at sinabi *“Napanood mo, magkakaroon ng isang bagay na mangyayari. Ito ang paraan na sinimulan ang mga bagay.”*

Kinabukasan ang partido ng pangangaso ay naghanda upang masira ang kampo. Ang mga miyembro ng partido ay nakikibahagi sa iba’t ibang gawain, tulad ng paghahanda ng kanilang laro, at si Kapatid na Branham, totoo sa code ng nasa labas ng tao, ay maingat na tinitiyak na ang apoy ay lumabas. Biglang bumaling siya kay Kapatid na Roy Roberson, nakatayo malapit sa kanya, at mabilis na sinabi sa kanya na kumuha-takpan. Ilang bagay ay malapit nang mangyari. Ang isa sa mga kapatid ay kumukuha ng mga larawan ni Kapatid na Branham noong panahong iyon at, tulad ng kaniya kamera ay tumakbo sa labas ng pelikula, sa ibabaw ng talampas mula sa hilaga ay dumating ang isang malakas na ipoipo na nakatayo sa itaas ng ulo ng propeta. Ang marahas na puwersa ng ipoipo na ito ay napakalaki ito ay hiwa bahagi ng ito talampas pataybas at inihagis ang mga bato ang laki ng kamao ng isang tao para sa higit sa isang daang yarda.

Tulad ng isang sabog, pinutol nito ang tuktok ng mga puno ng mesquite; ang tunog ng matinding galit napuno ang hangin. Naturally ang mga kapatid na kasama niya ay nagtago. Ang ilang mag-dive sa ilalim ng mga trak o pagpapangagawan sa ilalim ng bushes, ngunit si Kapatid na Branham ay matatag na nakatayo. Ang Propeta ng Diyos ay tumayo sa lahat ng ito, sumbrero sa kamay, naghahanap up sa gitna ang puwersa ng paikutin. Bilang ito ay itinaas at ibinalik sa direksyon mula sa kung saan ito ay dumating, itinakda niya ang kanyang sumbrero pabalik sa kanyang ulo at nagsalita ng sadyang, *“Ang Diyos ay nagsalita kay Job sa isang ipoipo.”* Patuloy na binigkas niya ang kakila-kilabot na balita, *“Ang paghatol ng Diyos ay sasaktan ang kanlurang baybayin ng Amerika.”* Sa katunayan ang ipoipo ay umalis sa direksyon ng hilaga-kanluran, patungo sa baybayin na iyon.

Bago natin malaman ang lawak ng napipintong paghatol na ito, bumalik tayo ilang taon kung saan unang nagsalita ang propeta ng Diyos tungkol sa mga bagay na iyon. (Dapat nating tandaan na ang Diyos ay nagpadala ng mga propeta upang ipahayag ang paghatol laban sa mga hindi makikinig, gayundin para sa pagpapatibay ng mga taong sabik sa Salita ng Diyos. Sa isang tao, ang mga salita ng propeta ay nagdudulot ng buhay; sa iba ay nagdadala sila ng kamatayan at pagkawasak.) Ang unang pagbanggit ng paghatol sa lindol ni Kapatid na Branham ay noong 1950's sa isang sermon na pinamagatang "*Supernatural Gospel*." Ang pahayag ay simple, ngunit malalim, "*Ang kasalanan ay natambak nang napakataas na balang araw ay iiyak ang karagatan hanggang sa disyerto.*"

Ang ikalawang pagbanggit ng paparating na sakuna ng lindol sa Amerika ay ginawa sa kanyang sermon na "*Ang ikalawang pagdating ni Kristo*", na ipinangaral noong Abril 17, 1957. Dito sinabi niya, "Noong isang araw sa Oakland, California, nang aming pribilehiyo na makasama sa isang pulong, at ito ang unang pagkakataon na ang aking asawa ay naranasan ng lindol, nakaupo ako sa isang barber shop at medyo yumanig ang kwarto at mabilis na inanunsyo ng radyo na may lindol. Sinabi nila na naghahanap sila ng isa pa sa loob ng limang minuto at naisip ko, "*Oh Panginoon, Paano kung ito na ang huli.*" Noong panahong iyon, hindi maraming tao ang nakaalam na tinutupad ng isang propeta ng Diyos ang banal na kasulatan sa pamamagitan ng pagtukoy sa huling lindol.

Noong Disyembre 27, 1964, sa kanyang mensahe na "*Sino ang sinasabi mo ito ay?*" sinabi niya "*Tignan n'yo ang mga lindol dito sa California. Itinataya ko, bago dumating ang Panginoong Jesus, na palulubugin ng Diyos ang lugar na iyon. Naniniwala akong palulubugin ng Diyos na Makapangyarihan sa lahat ang Hollywood at Los Angeles, at ang maruruming mga lugar na naroroon. Sila'y mapapasa ilalim ng dagat.*" Bagama't marami sa atin ang sumunod sa kanyang mensahe at naniniwalang siya ang propeta ng Diyos sa henerasyong ito, ngunit kahit sa oras na iyon, hindi natin naunawaan ang hula ng paghatol sa kanlurang baybayin ng Amerika.

Noong Abril 29, 1965, ang susunod na link sa chain ng propesiya ay ginawa habang si Kapatid na Branham ay nangangaral sa Los Angeles mismo. Bago ang kanyang mensahe noong umagang iyon, isang napakamahal na kaibigan, si Sister Florence Shakarian, ay kumanta ng isang kanta sa kanyang walang katulad na istilo. (Matagal nang may sakit si Sister Florence at ilang buwan ang nakalipas, hiniling ni Kapatid na Demos Shakarian kay Kapatid na Branham na ipagdasal ang kanyang kapatid na babae, na namamatay sa kancer. Noong panahong iyon, si Kapatid na Branham ay binigyan ng salita mula sa Panginoon tungkol kay Sister Florence. Sinabi niya kay Demos na hindi siya mamamatay noon, ngunit siya ay mamamatay bago ang pagdating ng Panginoon, at mangyayari ito sa pagitan ng 2 at 3 ng umaga, at na nakita niya itong nakahiga sa estado.) Ang kanta ni Sister Florence nang umagang iyon ay may espesyal na pagpapahid, dahil kaya niyang kumanta tulad ng nightingale. Ang awit ay napakalaking pagpapala, at ang kongregasyon ay lubhang naantig. Sa pagtatapos ng kanyang kanta, si Kapatid na Branham na nakaupo sa entablado katabi ni Kapatid na Carl Williams, tinapik niya si Kapatid na Carl at sinabing, "*Naririnig mo ba iyon?*" Tinanong siya ni Kapatid na Carl kung ano ang ibig niyang sabihin, at sumagot si Kapatid na Branham, "*Naglalakad siya sa ginintuang hagdan, hindi mo ba siya naririnig?*"

Sa halos parehong oras na ito ay bumangon ang isang lalaki at nagdala ng isa sa mga makapangyarihang mensaheng iyon sa mga wikang madalas ibinigay sa mga kongregasyon ng Pentecostal. Halos maramdaman mo ang pagpapahid mula sa mga salitang hatid ng lalaking ito; napakalakas at may gayong awtoridad na ibinigay ito. Ang interpretasyon ay dumating kaagad mula sa kabilang panig ng auditorium: "*O anak na babae ng Sion, huwag kang matatakot, huwag kang mag-aalala, sapagkat mabubuhay ka upang makita ang pagparito ng Panginoon.*" Si Kapatid na Billy Paul, sa mga tagapakinig noong araw na iyon, ay lubhang nabalisa, sapagkat alam niyang ang mensaheng ito ay sumasalungat sa natanggap ni Kapatid na Branham mula sa Panginoon. Ang mensahe ay dumating nang may gayong puwersa at pagpapahid; gayunpaman alam niya na ang Anghel ng Panginoon ay hindi kailanman nabigo si Kapatid na Branham.

Walang paliwanag na nalalapit sa oras na ito at Kapatid na Branham ay nagpatuloy upang maihatid ang kanyang mensahe "Ang Pagpili ng Nobya." Ginawa ang susunod na propetikong koneksyon tulad ng sinabi niya sa mga tao ng Los Angeles,

"Hindi natin alam kung anong oras. At hindi n'yo alam kung kailan mangyayari na ang lungsod na ito isang araw ay lulubog doon sa ilalim ng karagatan.

"O, Capernaum," ang sabi ni Jesus, "ikaw na naitaas sa Langit ay ibabagsak sa impiyerno... sapagkat kung ang mga dakilang gawang nakita n'yo ay ginawa sa Sodoma at Gomorra, dapat sana'y nakatayo pa rin ito hanggang sa araw na ito." At ang Sodoma at Gomorra ay nakalubog na ngayon sa ilalim ng Dagat na Patay, at ang Capernaum ay nasa ilalim na ng dagat.

Ikaw na lungsod na nagsasabing lungsod ka ng mga Anghel, at itinaas mo ang sarili mo sa Langit at pinakalat mo ang lahat ng marurumi at mahahalay na bagay ng mga usong kasuotan at mga bagay-bagay, hanggang sa maging ang mga taga-ibang bansa ay dumadayo rito upang pulutin ang karumihan natin at ikinakalat nila iyon, kasama ng mga naggagandahan ninyong mga simbahan at ang mga matutulis na mga bubungan, at iba pa, gaya ng ginagawa n'yo ngayon - alalahanin n'yo, balang araw ay lulubog ka sa ilalim ng dagat na ito! Uka na ang ilalim n'yo, ngayon pa lang. Ang galit ng Diyos ay sumusubo na sa ilalim n'yo. Kung gaano pa katagal hahawakan ng Diyos ang buhanging harang na sumasalo noon, kapag ang dagat na iyon na isang milya ang lalim, lulubog iyon doon hanggang umabot iyon sa Salton Sea. Mas malala pa ang mangyayari kaysa sa mga huling araw ng Pompeii. Magsisi ka, Los Angeles! Magsisi ang iba pa sa inyo at magbalik-loob sa Diyos! Ang oras ng galit ng Diyos ay darating na sa lupa. Lumikas na kayo habang may panahon pa at lumapit kayo Cristo." Manalangin tayo.

Ito ay ang magandang sandali para sa mga sa amin na naniniwala na si Kapatid na Branham ay propeta ng Diyos sa Espiritu ni Elias, kapag ang pagsasakatuparan ay dumating sa amin na ang mga teyp na narinig namin, ang mga aklat na nabasa namin, at kung ano ang narinig namin ang dakilang tao ng Diyos na sinasabi, lahat ay nakatutok sa isang napakalaking propesiya ng wakas para sa kanlurang baybayin. Ngayon natanto namin na siya ay propesiya. Alam na siya ay isang salita propeta, alam namin na wala siyang nakipag-usap maliban kung

ito ay matatagpuan sa mga banal na kasulatan. Ngayon kami ay nagsimulang magbayad ng pansin.

Noong Agosto 22, 1965, sinasalita ni Kapatid na Branham sa isang baybayin hanggang sa baybayin, hangganan sa hangganan, telepono hook-up, sa kanyang mensahe "Ang Panala ng Taong Nag-iisip." malinaw na binibigkas ang paghatol sa Amerika:

"Ang Espiritu Santo sa aking puso sa gabing ito ay sumisigaw, 'Bulag na Laodicea, gaano kadalas na inibig ng Diyos na bigyan ka ng revival, ngunit ngayon ang oras mo'y dumating na. masyado nang huli ngayon. Gaano mo tinawanan at pinagtawanan ang mga tao na sinugo ng Diyos sa iyo? Ngunit ngayon ay dumating na ang oras mo. Oh, Estados Unidos, gaano inibig ng Diyos na limliman ka tulad ng ginawa ng inahing manok sa kaniyang mga sisiw, ngunit ayaw mo.' Ngayon, ang Tinig na ito ay maririnig mula sa isang baybayin dagat tungo sa kabila, mula sa hilaga hanggang sa timog, at mula sa Silangan hanggang sa kanluran. Ibig ng Diyos na limliman ka, ngunit ayaw mo. Ngayon, dumating na ang oras mo. Ang mga bansa'y nangawawasak na; ang mundo'y nasisira na. Labinlimang daang milyang tipak nito, tatlo o apat na raang milya ang lapad, ang lulubog ng sandaan - o marahil apatnapung milya pabulusok doon sa malaking guwang na iyon isa sa mga araw na ito, at ang mga alon ay aabot hanggang sa bayan ng Kentucky. At kapag nangyari iyan, yayanigin nito nang husto ang lupa na lahat ng mga nasa ibabaw nito ay guguhho."

Anong laki ng pagkakatulad ng mga salita ng propeta ng Diyos tungkol sa Estados Unidos at ng mga salita ni Jesus nang sabihin niyang, "Oh Jerusalem! Kung alam mo lang sana ang araw ng iyong pagdalaw..." Kung ang Estados Unidos at ang mga tao na tumatawag sa kanilang sarili na mga tao ng Diyos, kahit na inaangkin ang binyag ng Espiritu Santo, ang mga kaloob ng Espiritu, ang banal na pagpapagaling ay nalaman lamang ang kanilang araw nang bisitahin ng Diyos ang henerasyong ito sa buhay ng isang propeta.

Ang ipoipo "*tumampal*" tatlong beses sa araw na iyon noong Pebrero 1964. Ang pagsagot sa paghatol ay sinaktan sa Biyernes Santo ng taong iyon sa anyo ng isang lindol na halos pinunit ang baybayin mula sa Alaska. Walang sinuman nakaranas ng takot sa araw na iyon o sino ang sumuri sa rekord ng pagkawasak at pagkawala ng buhay, maaaring kalimutan kung ano ang nais na maranasan ang mabigat na kamay ng Diyos sa paghatol.

Sa susunod na paghuhukom ay tumama ay makalipas ang isang taon, noong Abril 29, 1965, muli noong Biyernes Santo. Hindi gaanong matindi kaysa sa una, gayunpaman, ang lindol na ito ay umabot sa 7.0 sa Richter scale. Nakasentro sa Puget Sound, labinlimang milya sa timog ng Seattle, ang lindol ay nagdulot ng mas kaunting pagkawala sa mga ari-arian at buhay, ngunit pareho lang ang paghatol - makabuluhang pababa sa kanlurang baybayin mula sa unang strike sa Alaska.

Noong Hulyo 18, 1965, sa kanyang mensahe na pinamagatang "*Doing God a service without his will*" sinabi ni Kapatid na Branham, "*Hindi man lang ako nagdadasal para sa Amerika. Papalayo siya at lulubog! Halos ikasampu ng lupa ay handa nang bumagsak.*"

Bakit ko isinasama ang direktang lahat ng mga sipi mula sa sariling mga sermon ni Kapatid na Branham? Ito ay dahil gusto kong linawin kung ano talaga ang sinabi niya sa harap ng maraming bagay na iniuugnay sa kanya na hindi niya sinabi. Tandaan, hindi siya kailanman nagtakda ng mga petsa. Hindi niya sinabi kung kailan ito mangyayari, maliban sa kanyang hinulaang mangyayari ito bago ang pagdating ng Panginoon.

Nangangaral noong Hulyo 25 1965, "*Ang mga Pinahiran sa Huling Kapanahunan*", sabi niya,

Datapuwat nasabihan tayo ng Panginoong Jesus na kapag ang mga bagay na ito na nakikita natin ngayon ay nagpasimula nang maganap, na tumingala na tayo dahil nalalapit na ang araw ng ating katubusan. Ngayon, kung ano ang ibig sabihin ng "nalalapit na", ay hindi ko alam. Maaring mangahulugan ito...

Gaya ng sinabi ng mga siyentipiko nu'ng isang araw sa telebisyon, nangungusap sila tungkol sa napakalaki, libo-libong milya ang haba ng lamat sa lupa na lulubog daw... May nagtanong sa kaniya, "Doon ba iyon ulubog (Iyon ay sa Los Angeles, sa Kanlurang Baybayin)? " At marami ang sa inyo ang nakapanood kung paanong tinunton nila iyon sa pamamagitan ng radar, at umabot iyon sa ilalim ng - tumagos iyon sa ibaba ng San Jose, at tumawid hanggang Alaska, pati na sa Aleutian Island, mga dalawang daang milya patungo sa karagatan at umikot pabalik sa San Deigo, umikot sa gawing likuran ng Los Angeles at umabot doon, kahugis ng isang malaking bulsa. At ang lahat ng mga lindol na nararanasan natin ay sanhi ng pagsabog ng bulkan na tumatama sa malaking hugis-malukong-na-tabo, bahaging ito roon. Hindi ko maalala kung ano ang-ang tawag nila doon. Gayunpaman, kapag yumayanig iyon, iyon ang nagiging dadilan ng mga paglindol na nararamdaman natin sa loob ng maraming taon sa Kanlurang Baybayin. Ngayon, may lamat na ang buong palibot niyon.

Noong gabing iyon, Hulyo 25, 1965, nang mangaral siya ng "*Ano ang atraksyon sa bundok*", sabi niya, "*Makinig kang mabuti.*" (Sa puntong ito siya ay pumunta sa Banal na Kasulatan, na nagpapatunay na siya ay isang salita na propeta, at sinipi si Zacarias na naghuhula ng pagdating ni Kristo sa mga huling araw.) Zacarias 14:4,5.

4 At ang kaniyang mga paa ay magsisitayo sa araw na yaon sa bundok ng mga Olivo, na nasa tapat ng Jerusalem sa dakong silanganan; at ang bundok ng mga Olivo ay mahahati sa gitna niya, sa dakong silanganan at sa dakong kalunuran, at magiging totoong malaking libis; at ang kalahati ng bundok ay malilipat sa dakong hilagaan, at ang kalahati ay sa dakong timugan.

5 At kayo'y magsisitakas sa libis ng aking mga bundok; sapagka't ang libis ng mga bundok ay magsisiabot hanggang sa Azel; oo, kayo'y magsisitakas gaya nang kayo'y tumakas mula sa lindol nang mga kaarawan ni Uzias na hari sa Juda; at ang Panginoon kong Dios ay darating, at ang lahat na banal na kasama niya.

Isang lindol na naman ang bumukas sa lupa. Kung gusto mong subaybayan ang Banal na Kasulatan, pansinin sa ikalimang talata ito ay nagpapahiwatig na ang paghiwa-hiwalay ng Bundok ng mga Olibo ay dahil sa isang lindol. Ito ay pinatunayan ng Isaias 29:6,

6 Siya'y dadalawin ng Panginoon ng mga hukbo sa pamamagitan ng kulog, at ng

lindol, at ng malaking kaingay, ng ipoipo at bagyo, at ng liyab ng mamumugnaw na apoy.

At Apocalipsis 16, bersikulo 17 at 18. Ano nga ba ang ibig sabihin ng lahat ng ito? Ang propeta na nagsalita tungkol sa Kanyang unang pagparito ay nakita rin ang Kanyang ikalawang pagparito. Pansinin, "Tulad noong mga araw ng lindol..." Tingnan kung ano ang ginagawa ng mga lindol? Nakikita mo ba ang mga hula nila?... Nakikita mo ba kung nasaan tayo? 'Ang mga bansa ay nasira, ang paggising ng Israel; ang mga tanda na inihula ng propeta.' Ang lindol sa mga Gentil sa mga huling araw."

Noong Disyembre 6, 1965, sa San Bernardino, nagsasalita sa kanyang sermon na pinamagatang "*Modern Events made clear by Prophecy*", sinabi niya na hindi niya akalain na babalik pa siya sa California. at sinabi niya ang pahayag na ito, "*Panoorin ang pagdausdos niya sa dagat.*" Ang kanyang huling pagbisita sa California.

Nilapitan siya ng iba't ibang kapatid na lalaki na nakatira sa California, at tinanong siya kung ano ang dapat nilang gawin. Sinabi niya sa isang grupo, habang nasa isang paglalakbay sa pangangaso, "*Pagtatawanan ng mga tao ang pagkawasak ng lindol na sinabi nating mangyayari, 'Ganito ang sabi ng Panginoon,' sa kanlurang baybayin ng Amerika, ngunit nais kong malaman ninyo ito mga kapatid, na kung mayroon kang anumang mga kaibigan o karelasyon sa Los Angeles, kung ako sa iyo ay ilalabas ko sila sa lalong madaling panahon.*" Pagkatapos ay ikinuwento niya kung paano sinabi sa kanya ng Anghel ng Panginoon na ang kanyang asawa, si Meda, ay manganganak ng isang maliit na lalaki at tatawagin niya itong Jose. Sinabi niya ang parehong Anghel ng Panginoon ang nagsabi sa akin na ang Los Angeles ay lulubog at dadausdos sa Karagatang Pasipiko bilang resulta ng isang lindol.

Upang bumalik ngayon sa estado ng kaguluhan na nakita ni Kapatid na Billy Paul tungkol sa magkasalungat na propesiya tungkol kay Sister Shakarian noong araw na ang mensahe sa mga wika ay lumabas, at ipinangaral ni Kapatid na Branham ang "*Pagpili ng Nobya.*" Habang naglalakad ang propeta at ang kanyang anak pabalik sa kanilang hotel, napagtanto niya na may bumabagabag kay Billy at sinabi niya, "*Paul, anong problema?*"

"*Ay, wala Tatay,*" tugon ni Billy.

Pagkatapos ng ilang hakbang, muling nagtanong si Kapatid na Branham, "*Ano ang pinagkakaabalahan mo, Paul?*"

"*Buweno, Tatay,*" sabi ni Billy, "*Narinig mo ang mensahe ng mga wika at interpretasyon doon.*"

"*So, ano?*" sabi ng propeta.

"*Ngunit Tatay, alam mo na sinabi mo na sinabi sa iyo ng Anghel ng Panginoon na mamamatay siya sa pagitan ng 2 at 3 ng umaga.*"

Pansinin ang tugon ni Kapatid na Branham - na karaniwan sa kanya - kung saan sumagot siya

ngunit hindi nagsasalita ng laban sa mga wika at interpretasyon: "*Buweno, ang masasabi ko lang, Paul, na ang Panginoon ay hindi nagsabi sa akin ng iba.*"

Noong Setyembre 11, 1965, si Kapatid na Branham ay nasa Phoenix, nangangaral ng isang mensahe na pinamagatang "*Kapangyarihang Bumago Ng Diyos.*" Sa panahong ito, personal kong nasaksihan ang solusyon sa tanong na bumabagabag kay Kapatid na Billy Paul. Nasa Ramada Inn kami nang makatanggap si Kapatid na Carl Williams ng long distance na tawag mula sa Los Angeles na ipinaalam sa kanya na namatay si Sister Florence noong nakaraang gabi. Si Kapatid na Branham ay binigyan ng mensaheng ito at agad na hiniling kay Kapatid na Williams na alamin ang oras ng kanyang kamatayan. Nandoon ako nang dumaan ang tawag at ibinigay sa amin ang sagot na namatay siya noong 2:45 a.m.

Ngayon, ang mga wika at interpretasyon ba ay mula sa Diyos, o ito ba ay resulta ng kasigasigan ng isang tao? Sinabi ng Anghel ng Diyos sa propeta ng Diyos na mamamatay siya sa pagitan ng 2 at 3 ng umaga. Ang mensahe sa mga wika at interpretasyon ay nagsabi na hindi siya mamamatay, ngunit ngayon, ang ating kapatid na babae ay natutulog kay Kristo at nangyari ito nang eksakto nang sabihin ng Anghel ng Panginoon na ito ay - isa pang pagpapatunay ng propeta ng Diyos sa harap ng matinding pagsalungat.

Bagama't ang katibayan ay labis na nagtuturo na si Kapatid na Branham ay propeta ng Diyos para sa oras na ito, ngunit may mga tumatahak sa kritikal at mapanganib na mga landas. Sa usapin ng ipinropesiya na pagkawasak ng kanlurang baybayin, ang kanilang kawalan ng pananampalataya ay nakatagpo ng matabang lupa, na nagdulot sa kanila ng panunuya laban sa mismong babala na ibinigay ng Diyos sa henerasyong ito. Halimbawa, mayroong pag-aangkin na si Kapatid na Branham ay hinulaang ang pagkawasak ng Los Angeles ay magaganap bago ang isa pang kombensiyon ng Full Gospel Businessmen ay maaaring idaos sa lungsod na iyon. Ang mga gumagawa ng pag-aangkin ay nangahas na libakin ang mga salita ng propeta sa pagsasabing ang 1968 na kombensiyon ay ginanap sa Los Angeles.

Hinahamon ko ang paghahabol na ito - una sa lahat sa batayan na hindi ako naniniwalang ginawa niya ang pahayag. Ang taong nagsasabing mayroon siya nito sa tape ay hindi ako papayag na marinig ang tape. Ang kanyang pag-aangkin ay hindi ginawa ni Kapatid na Branham ang pahayag sa publiko, ngunit ibinulong ito sa katabi niya sa entablado at na ang kanyang mikropono ay tumaas sa boses ni Kapatid na Branham. Kakaiba, hindi papayag ang lalaking ito na marinig ng sinuman sa atin ang bulong na ito na iniuugnay kay Kapatid na Branham. Ngayon ipagpalagay na ginawa niya ang pahayag - ito ba ay kabaligtaran sa mga tunay na pangyayari tulad ng nangyari? Sa madaling salita, ang Full Gospel Businessmen ba ay nagkaroon ng kanilang convention sa Los Angeles? Ang sagot ay hindi. Ang kombensiyon ay hindi ginanap sa Los Angeles, kundi sa Beverly Hills Hilton Hotel. Para sa kanilang kapakanan, hindi ko gustong makita silang mag-iskedyul ng isa sa Los Angeles kung sinabi ng propeta ng Diyos ang pahayag na ito.

Para sa aking sarili, hinihintay ko ang araw na iyon, sapagkat naniniwala ako na ito ang araw na maghahatid ng muling pagkabuhay ng mga natutulog kay Kristo Hesus.

Isang kilalang pinuno sa buong mundo na denominasyonal na Pentecostal na walang taros na

nagsabi sa isang liham, "*Hindi kataka-taka na kinailangang alisin ng Diyos si William Branham sa eksena. Ang sinumang maghuhula ng pagkawasak ng Los Angeles, na may apat na raan at dalawampung libong mananampalataya na puspos ng Espiritu Santo sa lungsod - tiyak na hahatulan ng Diyos ang isang tao sa paggawa ng gayong paghatol.*" Ang taong ito ay halatang ignorante sa Kasulatan at ignorante din sa paggalaw ng Diyos sa Kanyang mga tao sa araw na ito. Ang kanyang aksyon ay parang bata, ang salamin ng isang hindi pa ganap na paghuhusga at pag-unawa. Hindi ko na siya pangalanan, ngunit taos-puso akong umaasa na babasahin niya ang aklat na ito dahil kailangan niyang ipaunawa na siya ay lubhang nangangailangan ng pagsisisi.

Sa kalapastanganan, siya ay nagpatuloy sa pagsasabi, "*Si William Branham ay nagsalita tungkol sa pagkakaroon ng Anghel na kasama niya sa lahat ng oras; na si Angel ay malamang na nagbakasyon sa Pasko noong gabi ng Disyembre 18, 1965.*" Ito ay kalapastanganan, sa bawat kahulugan ng salita. Ito ay ginagawang katatawanan ang Espiritu ng Diyos. Sa pag-ibig sinasabi ko na sana'y magsisi siya at bawiin ang mga salitang ito, baka harapin niya ang mga ito sa Araw ng Paghuhukom. Hindi niya kilala ang Diyos na sinasabi niyang pinaglilingkuran niya. Kung nagawa niya, manginginig siya sa takot sa Diyos na nagpapatay ng dalawampu't walong libong tao sa isang araw dahil lang sa nagkasala ang isang tao sa mga anak ni Israel. Ito ang Diyos ng Bibliya; hindi ang Diyos ng mga imahinasyon ng tao.

May isa pang kilala sa buong mundo na ebanghelista na nagsusulat sa kanyang papel tungkol sa mga hulang ito ng mga lindol na hindi niya nakita ang mga bagay na iyon sa Kasulatan at na siya ay naniniwala na ang mga ito ay mga pangyayari lamang na magpapatuloy, ngunit ito ay ganap na walang kabuluhan sa mga tao ng Diyos. Pinatunayan din ng taong ito na siya ay walang alam sa Kasulatan, dahil hindi niya naaalaala ang Daniel 12:1, na nagsasabing ang dakilang arkanghel ay tatayo sa lupa at magkakaroon ng pagkawasak na hindi pa nalalaman mula nang magkaroon ng isang bansa, ngunit sila ay "Hindi dapat katakutan sa oras na iyon na ang mga pangalan ay nakasulat sa Aklat ng Buhay."

Dapat din siyang ignorante sa Apocalipsis 6:12 na nagsasaad na sa pagbubukas ng ikaanim na tatak ay magkakaroon ng isang malakas na lindol. Sinabi ni Juan na Tagapaghayag, "*At nakita ko nang buksan niya ang ikaanim na tatak, at nagkaroon ng malakas na lindol; at ang araw ay umitim na gaya ng isang magaspang na kayong buhok na maitim, at ang buong buwan ay naging gaya ng dugo;*" Kailangan mong basahin "Ang kapahayagan ng pitong tatak" ni Kapatid na Branham para makita ang Ikaanim na Tatak na nangyayari sa mga Hudyo kapag si Kristo ay nagpahayag ng Kanyang sarili sa Kanyang mga kapatid, ngunit ang hentil na nobya ay kinuha sa oras na iyon.

Ang lindol ay naging, kung gayon, isang pivot point sa paligid kung saan ang mga salita ng propeta ay lumaganap sa pagsasabi sa Nobya na lumapit at ihanda ang sarili; ngunit ang parehong Nobya ay dapat ding makita na kung ano ang nagliligtas sa bayan ng Diyos ay magdadala rin ng paghuhukom sa mga hindi makadiyos.

Sa isang pagkakataon ay nagbabasa ako kay Kapatid na Branham mula sa Kabanata 14 ng aklat ng Pahayag hanggang sa ika-18 kabanata. Sinasabi ng Apocalipsis 18:4,

"...Mangagsilabas kayo sa kaniya, bayan ko, upang huwag kayong mangaramay sa kaniyang mga kasalanan, at huwag kayong magsitanggap ng kaniyang mga salot:" Habang binabasa ko ang mga salitang ito, tumama sa akin ang buong pagkaunawa na ito ang mensahe ni Kapatid na Branham. Siya ang nagsabing, "Lumabas ka sa kanya," nagsasalita tungkol sa paglabas sa mga sistema, sa mga denominasyon, sa salot na Romano, ang mga anak na babae ng patutot, at lahat ng iba pa na makabubulag sa mga mata.

Pagkatapos, alam ko na hindi lang niya tinupad ang Malakias 4, Lucas 17:30, at Apocalipsis 10:7, kundi tinutupad din niya ang ika-18 kabanata ng Aklat ng Apocalipsis. Habang binabasa ko ang araw na iyon hanggang sa talata 8, na nagsasalita tungkol sa dakilang lungsod na ito ng Babilonia, na nakaupo sa pitong burol (ayon sa paglalarawan ng Apocalipsis 17), sinasabi, *"...at siya'y lubos na susunugin sa apoy; sapagka't malakas ang Panginoong Dios na humatol sa kaniya. At ang mga hari sa lupa, na nangakiapid at nangabuhay na malayaw na kasama niya, ay mangagsisiyak at mangagsisitaghoy tungkol sa kaniya, pagkakita nila ng usok ng kaniyang pagkasunog, At nangakatayo sa malayo dahil sa takot sa pahirap sa kaniya,..."* (Nang basahin ko ang bahaging ito, sinabi ni Kapatid na Branham, "Atomic power:") *"...na nangagsasabi, Sa aba, sa aba ng dakilang bayang Babilonia, ng bayang matibay! sapagka't sa isang oras ay dumating ang hatol sa iyo."*

Kung ito ay ordinaryong apoy susubukan nilang patayin. Inihula ni Kapatid na Branham ang atomic holocaust na ito noong 1959 sa isang mensahe na pinamagatang *"The Great Harlot"* nang sabihin niyang *"Ganito ang sabi ng Panginoon, balang araw ay maghuhulog ang Rusya ng bomba atomika sa Vatican at sa loob ng isang oras ay mawawasak siya."* Dito sa Banal na Kasulatan, ito ay pinatunayan (sa mga may mga mata upang makakita) na ito ay totoo. Ang isang propeta ng Diyos ay kailangang tumayo sa lupa at magsabi, *"Ganito ang sabi ng Panginoon,"* upang matupad nito ang Kasulatan. Gayundin, kinailangan niyang tumayo sa lupa at sabihing, *"Ganito ang sabi ng Panginoon,"* lulubog ang California, upang ito ay lumubog. Kailangang sabihin ang salita ng Panginoon bago ito maisakatuparan ng Diyos.

Sinasabi ng Apocalipsis 18:20, *"Magalak ka tungkol sa kaniya, Oh langit, at kayong mga banal, at kayong mga apostol, at kayong mga propeta; sapagka't inihatol ng Dios ang inyong hatol sa kaniya."* Sinasabi ng Diyos, "Magsaya ka, naipaghiganti kita sa sistemang Romano, nawasak ito ng apoy." Pagkatapos ay binasa ko ang bersikulo 21: *"At dinampot ng isang anghel na malakas ang isang bato, na gaya ng isang malaking gilingang bato, at inihagis sa dagat, na sinasabi, Gayon sa isang kakilakilabot na pagkahulog, igigiba ang Babilonia, ang dakilang bayan, at hindi na masusumpungan pa."* Dito ay tahimik na sinabi sa akin ng propeta, "Pansinin, Kapatid na Green, ang dalawang Babylon " Ito ay noong Agosto 1964, bago ang kanyang hula sa pagkawasak ng Los Angeles. Kaya't noong panahong iyon ay hindi ko naunawaan kung ano ang ibig niyang sabihin sa dalawang Babylon - ang isa ay nawasak sa pamamagitan ng apoy at ang isa ay itinapon sa karagatan.

Pansinin ang Kasulatan na inilapat niya sa kung ano ang mangyayari sa Los Angeles, bersikulo 22: *"At ang tinig ng mga manunugtog ng alpa, at ng mga musiko at ng mga manunugtog ng plauta, at ng mga manunugtog ng pakakak ay hindi na maririnig pa sa iyo; at wala nang manggagawa ng anomang gawa ay masusumpungan pa sa iyo; at ang ugong ng gilingan ay hindi na maririnig pa sa iyo; At ang ilaw ng ilawan ay hindi na liliwanag pa sa*

iyong panggagaway ang lahat ng mga bansa.” (Hindi ka maaaring magsindi ng kandila sa ilalim ng tubig).

Bumalik ngayon sa araw na iyon nang bumaling si Kapatid na Branham kay Kapatid na Billy Paul at sinabing, *“Billy, ang masasabi ko lang ay walang pinagkaiba ang sinabi sa akin ng Diyos (tungkol kay Sister Florence).”*

Matapos sabihin ang pahayag na ito, lumingon siya sa kanyang anak at sinabing, *“Billy, saan ka nakatayo?”*

“Downtown Los Angeles,” tugon ni Billy Paul.

“Saan ka nakatayo?” tanong ng propeta.

“Sa harap ng May Company, Downtown Los Angeles,” sagot ni Billy.

Dito ay gumawa ng personal na hula si Kapatid na Branham: *“Billy,”* sabi niya, *“Maaaring wala ako rito, ngunit hindi ka magiging matanda hangga’t hindi lumalangoy ang mga pating sa kinatatayuan natin.”*

Ipinangaral ni Kapatid na Branham ang kanyang huling mensahe sa California noong Disyembre 7, 1965, sa Covina. Sa kanyang mensahe na *“Pamumuno,”* sinabi niya na hindi niya alam kung babalik pa siya sa California. Noong gabing iyon nang matapos niya ang kanyang sermon, gumawa siya ng isang bagay na hindi kailanman nakita o narinig ni isa man sa amin na malapit na sumunod sa kanya na ginawa niya noon. Karaniwan sa pag-alis niya sa kanyang simbahan sa Jeffersonville, kakantahin niya ang kantang *“Hanggang sa pagkikita natin.”* Noong gabing iyon sa Covina, California, isinara niya ang kanyang bahagi ng serbisyo sa unang pagkakataon sa labas ng kanyang simbahan sa Jeffersonville gamit ang kantang *“Hanggang sa pagkikita natin,” “hanggang sa pagkikita natin, hanggang sa pagkikita natin, sa paanan ni Jesus...”* Nakaupo ako sa ulunan ng mesa kasama si Kapatid na Carl Williams. Nakita ko siya habang lumalayo siya sa gilid ng platform kasama si Billy, humiwalay kay Billy, humakbang pabalik sa plataporma, at habang kinakanta nila ang kanta, kumaway siya ng paalam. Ito ay isang bagay na hindi ko nakitang ginawa niya noon at hindi ko nakitang ginawa niya muli.

Habang nasaksihan ko ito, kinurot ko si Kapatid na Carl Williams at sinabing, *“Kapatid na Carl, nagpapaalam ba siya sa California?”*

Hindi na siya bumalik muli.

Napakatanga, ang ugali ng mga nagsasabing lilipat sila mula sa kanlurang baybayin kapag sinabihan sila ng Diyos. Sa inyo mga tao, gusto kong malaman ninyo, sa kabila ng anino ng pagdududa, na sinabi na sa inyo ng Diyos. Sinabi sa iyo nang ang Diyos ay nagpadala ng isang propeta sa henerasyong ito na nagsabing, *“Ganito ang sabi ng Panginoon, ang lungsod*

ng Los Angeles, bilang resulta ng isang lindol, ay mabibiyak at dumudulas sa Karagatang Pasipiko." Kung ikaw ay espirituwal at naririnig mo at naniniwala na ang taong ito ay ang katuparan ng Malakias 4, isang tagapagpauna sa ikalawang pagparito ng Panginoong Jesucristo, at kayo ay naninirahan sa kanlurang baybayin, lalabas ka nang mabilis hangga't maaari, sapagkat ang Diyos ay talagang nagsalita.

<http://www.believersnewsletter.org>

Translation. info.bnl.ministries@gmail.com